29 Απριλίου 2021

«Δικός μου εσύ και στέκεις τόσο χώρια…»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Kevork Bashinjaghian, Η μετάνοια του Ιούδα, 1913.

Και λέει ο Ναζωραίος στους μαθητάδες:
«Το αιώνιο είμαι το φως και σεις λαμπάδες
Φως από φως, στα σκότη,
εσείς πιστοί οδηγοί και οι πρώτοι
καταλυτές των γήινων θρήνων,
που θείο μήνυμα θα φέρετε παντού,
κι ακόμα κι ως τη χώρα των Ελλήνων.
Του δείπνου μας χαρήτε απόψε τη χαρά.
Και την καρδιά στυλώσετε γερά
με το ψωμί και το κρασί,
που αίμα και σώμα είναι δικό μου,
μην αποστάσετε χλωμοί
μες την ανηφοριά του δρόμου».

Και λέει στον Ισκαριώτη: «Εσύ, τούτο το ξέχωρο ολοκόκκινο κρασί θα πάρης,
τα φλογισμένα χείλη να δροσίσης,
πριν στο Ραββί ένα φίλημα χαρίσης.
Δικός μου εσύ και στέκεις τόσο χώρια!...»

Ο Ιούδας σκύβει,
πως τάχα το ψωμί θέλει να κόψη.
Τα φρύδια κατεβάζει, έτσι που κρύβει με στενοχώρια
το φόβο, ως καθρεφτίζεται στην όψη.

Και λέγει του ξανά ο Χριστός: «Ας γίνη,
ο,τι γραμμένο υπάρχει να γενή.
Νύχτα ειν ἀκόμη σκοτεινή
και -μη φοβάσαι- είναι γεμάτοι καλωσύνη
της Ιουδαίας οι κρίκοι.
Κι ειν ὅλο αγάπη το τριφύλλι,
κι ανθεί κατάσπρο στην πλαγιά του Γολγοθά το χαμομήλι.
Σύρε και μην αργείς.
Χτυπάει επίμονα η καρδιά της γης.
Σύρε πιο γρήγορα, ακουμπώντας στο ραβδί,
πριν βγη και το φεγγάρι και σε ιδή.»

Κατάχλωμος ο Ιούδας σαν σουδάρι,
απλώνει το ποτήρι του να πάρη.
Μα το ποτήρι πέφτει από τη φούχτα του και πλέρια
βάφει με τ ἄλικο πιοτό, το δυνατό,
του Ναζωραίου τα θεία χέρια.

Χαμογελά ο Χριστός. Μα του Ισκαριώτη
πόσο δονείται ακόμα το κορμί!
Της προδοσίας βαρύ το κρίμα... Και με ορμή
τον σπρώχνει να χαθή σκυφτός στα σκότη.

II

Ωραίος, καθώς του ήλιου ανατολή,
ανάμεσα ο Χριστός στους μαθητάδες,
ορθώνεται και πάλι αργομιλεί:
«Το αιώνιο είμαι το φως και σεις λαμπάδες...
Στα χείλη η προσευχή πριν ανεβή,
την πόρνη, ας συχωρέσουν, τον τελώνη.

Με ανόμους θα περάση και ο Ραββί.
Την πρώτη πέτρα ο αναμάρτητος σηκώνει.
Αγάπη κόσμου ο νικητής. Κι εγώ η πηγή
για όποιον διψά στοργή δικαιοσύνη.
Ειρήνη... Αν αψηλώσω από τη γη,
ένα με τ ἄστρα κι η ψυχή σας θέλει γίνει»

Είπε κι ανάβλεψε τα μάτια του ο Χριστός.
«Πατέρα μου, κι η αγάπη Σου ας πληθαίνη.
Σε με έθνη και λαοί και η οικουμένη.
Το έργο μου ετελείωσε. Και να,
τώρα ο δικός μου ο διαλεχτός στα σκοτεινά
του ξεροπόταμου των Κέδρων περιμένει».

Ξάφνου τα νέφη ως σκίζει το φεγγάρι,
απ τὸν ψηλό καγκελλωτό φεγγίτη,
θεία χάρη, μια δέσμη κατεβαίνει μες στο σπίτι.
Δέσμη από φως, σαν φίλημα ελαφρό,
στα θεία μαλλιά του Ναζωραίου, φωτοστεφάνι.
Μα κι ένας ήσκιος απ τὰ κάγκελα, που κάνει
πίσω απ τοὺς ώμους Του, στον τοίχο, ένα σταυρό.

Με πόνο οι μαθητάδες του Κυρίου,
που τρέμει στων ματιών τους το ακροκλώνι,
το σύμβολο κοιτούν του μαρτυρίου,
Κι εκείνος με χαμόγελο γλυκό
στο δείπνο το στερνό, το μυστικό,
σκορπάει το θάρρος κι εμψυχώνει. Κι έξω, στα σκότη της νυχτιάς, τρεμάμενος, καταραμένος,
την ώρα αυτή την ίδια, τρικλίζει ακόμα ο Ιούδας παγωμένος.
Κι αγκομαχώντας, ζώνεται τα φίδια,
ξεσκίζοντας τ αὐτιά του, γιατί ο λόγος, ο λόγος του Άκακου
στριφογυρίζει ακόμα μέσα σαν ξερόφυλλο
που το σαρώνουν ξεροβόρια:
«Δικός μου εσύ και στέκεις τόσο χώρια...».

Ο Μυστικός Δείπνος του Στέλιου Σπεράντσα

Πηγή: http://fdathanasiou.wordpress.com/2013/10/17/%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%BC%CE%BF%CF%85-%E1%BC%90%CF%83%E1%BD%BA-%CE%BA%CE%B1%E1%BD%B6-%CF%83%CF%84%CE%AD%CE%BA%CE%B5%CE%B9%CF%82-

%CF%84%CF%8C%CF%83%CE%BF-%CF%87%CF%8E%CF%81%CE%B9%CE%B1/